

Не раз — о леле! — тільки пригадаю,
Що відтепер навек
Свої донни більше не побачу,
Одчаєм серце повниться до краю,
І з горя розум трачу,
І так гукаю: "Хто, душе, прирік
Тебе на мук невичерпних потік,
Що омиває світ цей зловорожий?
От через що я в остраху, в журбі..."
Тож кличу Смерть собі,
Неначе тихий відпочинок гожий,-
"Прийди!" — до неї кличу я тоді,
До мертвих повен заздрості в біді.

Зливаються усі мої зітхання
В один скорботний звук,-
Хай Смерть його вчуває невгомона,
Бо лиш до неї линуць всі бажання
Відтоді, як мадонна
Упала Смерті до жорстоких рук
І кинула юдоль страждань і мук,
Лишивши землю без краси своєї.
Але її ясна й свята краса
Осяла небеса
Вогнем любові,— янголи до неї
Співають славу, світлий розум їх
Дивується з шляхетних цнот таких.